

Tisztelt Hölgyeim és Uraim, Kedves Vendégek!

A mai napon nem csupán egy emléktáblát avatunk – hanem tanúbizonyságát adjuk annak, hogy méltó módon kívánjuk megőrizni azok nevét és munkásságát, akik kiemelkedő módon járultak hozzá a budapesti metróhálózat létrejöttéhez és fejlődéséhez.

Az idei év kettős évfordulót hozott számunkra: éppen 75 évvel ezelőtt kezdődött meg a 2-es metró építése, és 55 év telt el azóta, hogy az első szerelvény végiggördült a kelet–nyugati vonalon 1970. április 2-án. Ez a két dátum nemcsak a városi közlekedés történetének sarokkövei, hanem annak a kollektív emberi teljesítménynek is mérföldkövei, amelyet ma ünneplünk.

A márvány nemcsak kő, hanem szimbólum. Az emberi teljesítmény, az elhivatottság, a maradandó értékek szimbóluma. Márványtáblára nevet vésni csak annak érdemes, aki életével, munkájával valami igazán nagyot alkotott. Vannak emléktáblák, amelyek nemcsak neveket őriznek, hanem egy egész közösség szellemét, összefogását és hitét.

A most felavatott emléktábla négy ilyen nevet visel: Dr. Széchy Károly, Lakatos Ervin, Hídvégi Károly és Bata István nevét – akik nem csupán a szakmájuk csúcsán álltak, hanem meghatározó alakjai voltak annak a korszaknak, amelyben a budapesti metró nem csupán felépült, hanem gyökeret is vert a város életében.

- Dr. Széchy Károly nemcsak kiváló mérnök volt, hanem egy egész mérnökgeneráció mestere. Tudása, rendszerszemlélete és oktatói tevékenysége máig hat.
- Lakatos Ervin elhivatott vezetőként és közlekedési szakemberként nem félt új utakat keresni és kijelölni – szó szerint és átvitt értelemben is.
- Hídvégi Károly az üzemeltetés és a rendszer stabilitásának biztosításában vállalt kulcsszerepet. Kiegyensúlyozottsága és elhivatottsága biztosította a napi működés megbízhatóságát.
- Bata István nem csupán vezetett, hanem közösséget épített. Egy alkalommal így fogalmazott: „*Én metrós vagyok.*” Ebben az egyetlen mondatban ott van minden: a hivatás, a lojalitás, a büszkeség.

Ők négyen azokat képviselik, akik nemcsak terveket rajzoltak és határidőket tartottak, hanem jövőt formáltak. Az ő munkásságukon keresztül a budapesti metró – és az azt működtető közösség – szellemisége vált láthatóvá.

Ez az emléktábla ugyanakkor több száz, több ezer névtelen hősre is emlékeztet. Azokra, akik a peronokon, az alagutakban, a járműveken vagy az irodákban nap mint nap munkájukkal biztosítják, hogy ez a rendszer működjön, fejlődjön és szolgálja a várost. A múlt sikereit éppúgy ők tették lehetővé, mint a jelen megbízható működését.

A közös munka szelleme tehát nem múlt idő – él, jelen van, és emlékeztet bennünket arra, mire vagyunk képesek együtt. Legyen ez az emléktábla nemcsak tisztelgés, hanem inspiráció is. Hogy merjünk nagyot álmodni – de mindig emlékezzünk azokra, akik lehetővé tették, hogy ma itt állhatunk. Őrizzük meg nevüket, őrizzük meg szellemüket – és adjuk tovább mindazt, amit ők ránk hagytak: hitet, tudást, és a munkájukba vetett büszkeséget. Köszönöm, hogy együtt emlékezhettünk.